

BİLİM DEDEKTİFLERİ

**Böcek Kam
Uyanıyor**

Emir Hersan & Sevil Bal

BİLİM DEDEKTİFLERİ

Böcek Kam Uyanıyor

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü Tülay Öncü
İlk Okuyan Vera Adıgüzel
Kapak Tasarımı Esra Gevrek
İç Tasarım Nagihan Atay

2. Baskı Mart 2020
Uluslararası Seri No ISBN 978-605-08-2881-8

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 4538
ÖZGÜR ROMANLAR / 24

RAF: 10+ Roman Öykü
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2013 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timas Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

O gün okuldan döndüğümde kapıyı her zamanki gibi anneannem açtı. Ama her zamanki gibi “Hoşgeldin!” değil, “Hayrolsun bakalım deli kız?” dedi beni görünce; ~~“Ne bu telaş?”~~ Akşamüstü olacaklar hakkında en ufak bir fikrim olmasa da heyecanlı görünüyordum demek ki. “Bir oyun oynamam lazım anneanne, hemen üstümü değiştirip geliyorum.” diye bağırarak odama koştum. Peşimden söyleniyordu:

“Oyun lazım mıış. Hıh! Bir gün şöyle can-ı gönülden dersinize koşmazsınız.”

Anneanneme göre çocuk milletinin bütün yolları derse çıkmalı. Odadan seslenerek açıklamaya çalıştım:

“İyi de bu oyun benim ödevim Zateen...”

Bir şey söylemedi. Koltuğuna oturdu, tespih çekiyor herhâlde dedim içimden. O zaman konuşmaz çünkü. Konuşmaz ama mırıldandığı duanın sesini birden yükseltip azar ayarına çekti mi; ne isterse anlatır bize. Duanın tonuna göre yemeğin altı mı sönecek, yoksa yapılan yaramazlıktan vaz mı geçilecek, hemen anlarız. İsteddiği olunca tekrar sırtını koltuğa yaslar, dudaklarını kıpırdatarak hafifçe sallanır, pencereden uzaklara bakar.

Giyinip salona döndüğümde koltuğundaydı, ama tespih çekmiyor taze fasulye ayıklıyordu. İşinden kafasını kaldırmadan “Neymiş şu oyunlu ödev? Anlat bakalım.” dedi. Bugün sosyal bilgiler dersinde bilim konusunu işlediğimizden bahsettim. Öğretmenimiz Nalan Balcı’nın sorusunu kimse bilemedi, bir tek ben parmak kaldırdım diye süsleyerek anlattım. Sınıfın en çalışkanı Azra okulda yoktu gerçi ama bunu söylemeye gerek duymadım. Peki, anneannem olsa ne cevap verirdi acaba? Onu zihnimde koltuğuyla beraber bizim okula uçurdum. Havalanan beyaz başörtüsünü eliyle başının tepesinde tutup sınıfa inince de sordum:

“Bilim nedir Sıdıka Hanım?”

Avucundaki fasulyeyi kırdı. Bir süre pencereden baktıktan sonra bana döndü:

“Şu evde karanlık bir oda olsa içinde ne var diye merak etmez misin? Hah, bilim de odur işte. Bu dünyanın kilitli odalarını açmaya çalışmak.”

Hayali karanlık odayı işaret eden taze fasulyeyi anneannemin elinden aldım ve mikrofon gibi tuttum:

“Anneanne artık dünyada bilinmeyen bir köşe mi kaldı? Her yer ve her şey keşfedildi. Ama hâlâ bilim yapılıyor, buna ne diyeceksin?”

Gülümsedi. Her zaman gül kokan parmaklarıyla kapı tıklar gibi yavaşça başıma vurdu:

“Bu kafanın içi hâlâ sır evladım. Beyin mucizesini çözebildi mi insan? Yook! Rabbimin sırrına eremedik, eremeyiz... Hadi git şimdi şu ödevini yapıp kendini oyala. Çok soru sorarsan kafayı bozarsın.”

Çiğ fasulyeden mikrofonumu kemirerek odama yöneldim. Anneannem kısmen haklıydı.

Hayatımızda pek çok karanlık nokta var, evet. Ama soru sormak neden kötü oluyormuş ki? Şu karanlık kapıları açamasam bile çalar çalar kaçırım ben de!

İşte size ortasından anlatmaya başladığım bu aslında acayıp, ama normal görünen günde oldu ne olduysa. Hatta her şey tam da defterimdeki bu ödevi yapmamla başladı. Bir tesadüf müydü, bilmiyorum. Yani belki 'gönüllü hafıza kaybı'nı oynamasam da bu keşfi yapacaktım ya da yapamayacaktım. Ve bütün o harika şeyleri yaşayamayacaktım. Bunu hiç bilemeyeceğiz. Peki ne olmuştu ki, biz zaten bilmiyoruz dersiniz; tamam anlatıyorum işte.

Ödevi duydunuz. Yapmam gereken şeydi: Beynim sıfırlanmış gibi düşünmek. Elimden defteri bırakıp camın önüne gittim. Avuçlarımla yüzümü kapadım. Sonra da ilk kez görüyormuşum gibi dünyaya gözlerimi açtım.

Karşımda evimizin bahçesi değil sırlarla dolu yepyeni bir yer duruyordu sanki:

"Yeşillikler... Hmm... Nasıl böyle yeşil oldular acaba? Şu dört ayaklı tüylü hayvan da neyin nesi? İlginç bir tür... O da ne? Eşeleniyor! Ne mucizevi bir hareket!"

Bence hiç fena gitmiyordum ama anneannem çıldırđını düşünüyordu. Zamane ödevleri hakkında söylenerek mutfağına gitti. Derin bir soluk alıp oyunumu sürdürdüm:

"Kuyruğı ne kadar da harika! Nasıl da sallanıyor! Kopacak sanki kuyruk! Bu kadar heyecanlanacak ne var ki?"

İşte her zamanki Çamur diye düşündüm bir taraftan. Hep eşelenir ve hep heyecanlıdır. Ama oyuna sadık kalmam gerekiyordu:

"Yerin altında ne olduğunu merak etmiş olmalı. Tıpkı benim gibi. Hayır! Burada daha fazla böyle oturamam. Çıkıp toprağın sırlarını keşfetmeliyim!"

Mutfağın önünden geçip hızlıca bahçeye koştum. Beni yanında gören Çamur, çamurlu ayaklarıyla üstüme tırmanmaya çalıştı. "Tamam, dur!" deyince

bu kez bacaklarıma yapıştı. Elimi tüylerinde şöyle bir gezdirdim. Zorla aldığı bu azıcık sevgi bile sakinleşmesine yetti. “Hadi!” dedim, “Şu kazdığın yere bir bakalım.” Anında yeniden heyecanlandı. Önden giderek bana eşlik etti. Duraksadığı yere baktım. Eşlendiği yerde bir şey parlıyordu.

Çömelip yakından baktım. Bu demirden bir halkaydı. Etrafındaki toprakları iki elimle yanlara doğru süpürdüm. Ortaya tahta bir kapı çıktı. Üzerinde enine uzanmış siyah metal şeritler vardı. Bahçemizde böyle bir kapı vardı ve ben ilk kez görüyordum demek! Olacak iş miydi bu? Yoksa yeni gözlerim bana bir oyun mu oynuyordu? Hemen ahşap kulübemize koşup küçük kürekle feneri getirdim. Kenarından kanırtınca yere yapışıkmiş gibi duran kapı aralandı.

Aralığa elimi soktum ve gıcırdayan tahta örtüyü havaya doğru açtım. Bırakınca küüt diye diğer tarafa düştü. Şimdi yerde kapıdan kalan bir boşluk duruyordu ve ben aşağı bakmaya çekiniyordum. İçinde iğrenç şeyler olabiliirdi, ama öyle olsa koku filan yayılmaz mıydı? Bir adım geri çekilip kafamı uzattım, görebildiğim yerde sadece toprak vardı. Hava kararmak üzereydi. Çukurun kenarına oturdum. İçine atlamadan önce Barış’ı beklemeye karar verdim. Okul çıkışında Berklere futbol oynamaya